

Descriptors

M. Mercè Cuartiella és autora de diverses peces teatrals i de narrativa, entre les quals destaquen *Germans, gairebé bessons* (Premi Llibreter 2012), *L'afèr marsellès* o *Gent que tu coneixes* (Premi Mercè Rodoreda de contes i narracions 2014).

La llibreta de Blanes

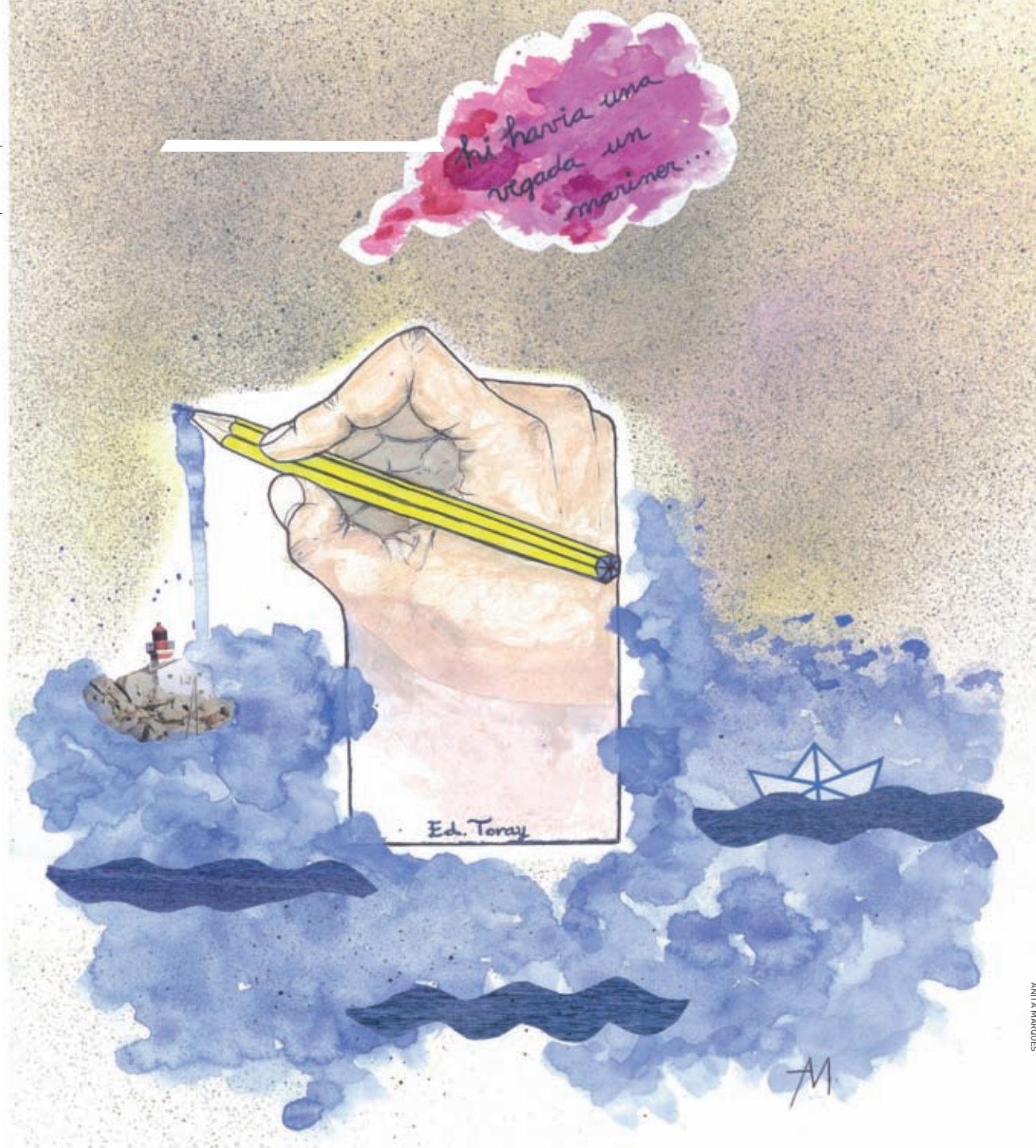
Quan tenia gairebé vuit anys, vaig anar de vacances a Blanes amb els meus pares. Això, que no té res d'extraordinari, sí que ho era en el meu cas, sobretot si tenim en compte que érem una família amb quatre fills i un únic sou per mantenir-la, i que no solíem dedicar normalment cap part del pressupost a una activitat tan frívola com era per a nosaltres l'estiueig.

No sé com va ser, doncs, que aquell any els meus pares van llogar els baixos d'una caseta enmig del poble i que també tenia primera planta, on vivien els amos de la finca. Els dos pisos tenien entrada independent però es comunicaven pel pati interior, al final del qual hi havia una escala que pujava a una terrassa comuna, on les dones estenien la roba i els nens podíem jugar. Els veïns de dalt tenien un fill més o menys de la meva edat, que de seguida va fer amistat amb els meus germans. A mi em deixaven de banda, en part perquè era una nena i en part també perquè ells, més amants del moviment, es llençaven constantment reptes cinètics que em deixaven bastant indiferent.

M'avorria a estones. Els nens corrien tot el dia amunt i avall i engreixaven una col·lecció de pedres de platja que havíem iniciat el meu germà petit i jo, i que ell havia cedit sense el meu consentiment al triumvirat masculí; i la meva germana, que només tenia un any i mig, encara no sabia gairebé parlar. Jo solia refugiar-me a la tarda al fons del pati, allà on l'ombra donava una mica de treva i llegia els meus contes, gairebé tots de l'editorial Toray; eren d'aquells que tenien la part de dalt retallada, resseguint la forma de la il·lustració de la coberta. Quan em cansava de llegir i rellegir històries de pastoretes imprudents o de nens que perdien el seu gosset, passava el dit pel relleu de vegades punxegut i d'altres rodó de la part de dalt i imaginava què m'hagués agradat a mi que hi passés.

El meu pare em va dur, un dia que estava especialment ensopida, a una papereria del poble, que recordo en un carrer estret i concorregut; com que m'avorria tant, em va dir, estava disposat a comprar-me algun conte nou. Això era un fet força inusual, perquè, a casa meva, mai no hi havia regals extres fora

El meu pare, un dia que estava especialment ensopida, estava disposat a comprar-me algun conte nou. Això era un fet força inusual

dels preceptius d'aniversari i reis, i encara aquests venien farcits de mitjons, samarretes o altres peces útils que poguéssim necessitar.

Recordo que em vaig posar molt contenta, que vaig mirar i remirar entre els contes del prestatge, molts amb dibuixos de la Maria Pascual, i que no sabia si triar sirenes entremaliades, aventures al bosc o estores màgiques i voladores. Al final em vaig decidir, no per un conte, sinó per una llibreta de grapa,

de pauta ratllada amb color blau claret, i per un llapis groc, d'aquells que tenen a dalt la goma d'esborrar.

Aquell any, quan encara en tenia set, vaig escriure la meva primera història, amb la lletra maldestra d'una alumna de bàsica i una ortografia infecta; parlava d'un mariner que es perdia al mar amb la seva barca. No recordo si la vaig acabar.

M. MERCÈ CUARTIELLA

Aquell any, quan encara en tenia set, vaig escriure la meva primera història; parlava d'un mariner que es perdia al mar amb la seva barca

Daniel Cuevas ha publicat darrerament el llibre *Manzanas ácidas* (Editorial Amaltea), basat en una història real d'una família que experimenta tot un seguit d'esdeveniments en plena crisi. Aviat publicarà un nou llibre de poemes que inclourà dos temes: «Poemes per al nen adult» i «Paisatges que escriuen».

Curiosa llibertat

Baixant per les escales de la Catedral i deixant enrere la magnànima visió d'una ombra que va cobrint les passes dels incrèduls, s'aixeca un arbre de fulla groga i roja. El vent l'empenta i li fa caure les llavors de primavera sobre la seva terra, tremolosa i plena d'olors antigues, que el sosté. Un arbre que recull impressions mitjançant les seves branques caigudes pels dies de curta intensitat i de feixuga espera. De fruits bords. De fulla caduca. D'arrels indecises i frondoses. Protagonista sense esma, i sense molt a dir, potser poc o gens encertat.

És en cada graó on comença cada nova història. El principi, l'inici dels perquès, els orígens comuns que hi pugui haver, les casualitats que l'han portat fins aquí... I tot un seguit de lleis universals hagudes i per haver que ometrem, en un intent de trobar el bé més apreciat del qui dorm encisat. Deixarem

d'esperar un cop més que la nit el desperti i li porti estels innecessaris, i més soledat se'l mengi lentament; de l'escorça a la saba. Així, si algú vol tenir un coneixement més encertat d'aquest or que l'alliberi de les arrels del paisatge idíl·lic, ha de fer un exercici contemplatiu. És ben senzill: no és necessari fer preguntes burdes que només pretenen obtenir un coneixement de pell de poma, sinó callar i sentir caure la fulla groga i roja, i adonar-se en aquest punt que l'espontaneïtat té una ànima que li diu al buit que l'empenti per arribar més enllà d'un sòl àrid i abrupte.

El cos tendre i melós viatja sense rumb, sense destí, sense pausa i sense pressa, sense esperar el proper cop de sort, sense carn... Tan sols gaudint: gaudir mentre plana entre núvols d'estranyes formes; gaudir quan fondeja en els racons que es creen en el silenci dels dies ombrívols; gaudir de l'espai que hi

És ben senzill: no és necessari fer preguntes burdes que només pretenen obtenir un coneixement de pell de poma, sinó callar i sentir caure la fulla groga i roja

> **Il·lustracions:** **Anita Marquès** (abans Anita Diamond) és una artista multidisciplinària nascuda a Girona (1984). Des de ben jove ha participat en activitats relacionades amb l'art, així com en festivals (Festival d'Art Independent Pepe Sales, Festival de Cinema de Girona, Darnius Fest...), en els quals ha presentat els seus vídeos psicodèlics, fotografies, pintures, collages... També ha desenvolupat funcions com organització dels festivals, regidoria d'escenaris, *community manager*, cap de premsa, actuacions...; i ha participat en rodatges de videoclips, espots publicitaris, davant i darrere càmera (José Domingo, Spots Temporada Alta...).

ha entre dues notes blanques de temps torbat. Aleshores, quan descobreix que la pausa no és més que un símbol que embelleix la música i la fa possible, que els núvols són cotons en els quals pot versar els seus somnis, que cauen petites gotes d'aigua i cristalls, i que en sorgeixen gallarets en camps d'hivern... quan tot això succeeix, l'arbre ja no és arbre. Ni la terra és terra. I tot és quiet. I la fulla cau i l'arbre ja no tremola. Només queda mirar enrere i tornar a veure com s'alça la Catedral. Deixar anar un sospir i una llàgrima, perquè a la fi hi ha algú que ja ha aconseguit desprendre's de l'ombra. I, en un

intent de voler despertar tot el camp sencer, els entrega el seu or, i els diu amb la mateixa veu de la de l'arc de sant Martí: «jo ja sóc lliure».

DANIEL CUEVAS

Només queda mirar enrere i deixar anar un sospir i una llàgrima, perquè a la fi hi ha algú que ja ha aconseguit desprendre's de l'ombra